

A photograph of a row of tall, slender, leafless trees, likely poplars, standing in a grassy field. The trees are arranged in a line, receding into the distance. The sky is blue with scattered white clouds. In the foreground, there is a green grassy field. To the right, there are some smaller trees and a signpost.

Zjevení 21,1-14

Horst Zielfeld

Dnes večer si něco přečteme z Knihy Zjevení, z kapitoly 21, prvních 14 veršů.

Potom viděl jsem nebe nové a zemi novou. Tady je zajímavý text. Viděl jsem nějakou novou zemi a nějaké nové nebe. Tam není vůbec žádný člen. Tak je to ve vaší řeči také přeloženo. A pak stojí: „*Neboť (ta) stará země a (to) staré nebe pominuly.*“ Tam je člen. Ta stará, známá země. Na ní žijeme. Má za sebou sedmitisíciletou historii. Od Adama až do dnešní doby je to téměř 6 000 let. Ale přijde ještě tisícileté království. Sedm tisíc let od té doby, kdy lidé přišli na tuto zem, zemi, kterou my známe a jejíž historie je známá. A proto tam je člen. Ta země. Ale to, co nyní viděl, to bylo naprosto nové. Nemohl říci „ta nová země“, to bylo něco naprosto nového. Když chybí člen, znamená to charakteristiku. To charakteristické zde je, že to bylo naprosto nové, co tam asi viděl. Nepopisuje to. Od Boha měl hluboké vědomí o tom, že je to nová země.

My si to přečteme: 11. verš z kapitoly 20: „*I viděl jsem trůn veliký a bílý,*“. To také viděl. Viděl veliký bílý trůn a na něm sedět osobu. A co v té chvíli viděl? Že stará země utekla a také nebe, a nebylo pro ně nalezeno místo. A nyní viděl nové nebe a mohl to dobře porovnávat. Teď právě viděl to staré odejít, a nyní vidí nové. Milí, jaké mocné vidění to bylo! My sami jsme to ještě neviděli. Ale uvidíme to také, a nejenom ve vidění, nýbrž naprosto skutečně. Nové nebe a novou zemi. Zde je napsáno jen, že stará země a staré nebe pominuly.

Včera, když jsme byli v Pardubicích, jsme přemýšleli o verších z Jana 1. A tehdy jsem řekl, že 1. verš z Jana 1 má určitý vztah k 1. Mojžíšově, 1. kapitole. A to, co oba verše spojuje, je, že je napsáno „na počátku“. Jen jsme viděli, že

začátek v Janově evangeliu je minulá věčnost, zatím co 1. M. 1 znamená začátek času. Ale tento verš zde má také vztah k 1. M. 1. „*Na počátku stvořil Bůh nebesa a zemi.*“ A nyní čteme „nové nebe“ a „nová země“. Tady rozumíme, že to má souvislost se začátkem Bible. Pak přijdeme k verši, že první věci pominuly. A pak všechno to, co je mezi 1. M. 1 a touto chvílí zde, to všechno pominulo. A Bůh určitým způsobem začíná něco zcela nového.

A pak za tím říká krátkou větu: „*a moře již nebylo.*“ To hned uviděl, když viděl novou zemi. Jan určitě někdy spatřil Středozemní moře. To nebylo daleko. Jan viděl moře, a když se na moře podíval, pak viděl horizont. Přes jezero Genezaretské bylo možné vidět. Ale když stojíme v Haifě u Středozemního moře a díváme se na západ, pak vidíme jen vodu. Žádný břeh na druhé zemi, jen moře. A nyní se Jan dívá na tuto novou zemi a nevidí žádné moře. Když se díváme na Zemi z Měsíce (– určitě jste viděli obrázek pořízený z vesmírné sondy), pak vidíme tuto planetu Zemi, že na ní je mnoho vody. 5/7 je pokryto vodou a jen 2/7 jsou souš. A moře jsou všelijak spolu spojena, my jim dáváme různá jména, ale všechno toto vodstvo je spolu spojeno. Ale tam, co Jan viděl, nebylo žádné moře. A to nám ukazuje, že tam bude život naprosto jiný. My bychom nemohli žít na zemi, kde by nebylo moře. Moře je největší zásobárnou kyslíku pro tuto zemi. Je to větší zásobárna, než všechny lesy této země dohromady. Bez moře bychom nemohli žít. Ale Bůh nám chce ukázat více, než jen to. A proč říká, že tam nebylo moře? První země byla na začátku docela pokryta vodou. Tam nebyla žádná souš. Tak je nám to líčeno, že Duch Boží se vznášel nad vodami. A pak Bůh teprve vyvedl souš a nazval potom zemi suchou zemí.

Potom přišla také potopa a opět celou zemi pokryla. Moře je často také obrazem Božího soudu. A toto moře tam pak už není. Moře je také něco, co rozděluje. Dnes samozřejmě máme letadla a předtím bylo možné alespoň lodí jet do Ameriky. Ale přesto je moře něco, co rozděluje. Ale tam už nebude nic, co by jednotlivé lidi rozdělovalo.

Ta druhá funkce (nebo působení) je, že odděluje od sebe světadíly. A pak vidíme, že také lidé na zemi jsou často porovnávání s mořem. Existuje výraz moře národů. A tu říká Písmo, že moře také vymítá své hanebnosti. Ani takové moře tam nebude. Musel to být velmi mocný dojem, který tam Jan měl. Ale nyní je jakoby zaujat něčím jiným. Právě byl jeho pohled upřen na tuto novou zemi, a tu mu Bůh ukazuje už něco jiného: „*Viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový, sestupující od Boha z nebe.*“ Víme, že to je Církev. To je naprosto jasné, protože to je nevěsta. „Jako nevěsta, připravená (ozdobená) pro muže svého.“

Můžeme zde přemýšlet o jednotlivých výrazech. Nejprve nám je představena jako město. Když je tu obraz města, pak Boží myšlenka je, že ona vykonává vládu. Město je organizovaný útvar, a my jsme pak dále četli o branách toho města. V době, kdy byla psána Bible, také ve Starém zákoně, se starší města scházeli v bráně, aby jednali o věcech, týkajících se správy města. Ještě neměli radnici, ale scházeli se v bráně měst. Když čteme, že někdo seděl v bráně města, jako Lot, pak se mu říkalo radní města. Výraz město, když je použit pro Církev, je vždy obrazem toho, že Církev bude vykonávat vládu. Je to svaté město. Takovým měl být také Jeruzalém zde na zemi. Ale bylo to město plné vylévání krve.

Ale toto město zde je svaté. Naprosto oddělené pro Boha. Je nazváno novým Jeruzalémem, protože starý Jeruzalém už nebyl. Ten byl přece na staré zemi a stará země pominula. Zde máme nový Jeruzalém. To je Jeruzalém, který není pozemský, nýbrž sestupuje s nebe. To znamená, že vlast tohoto Jeruzaléma je nebe. To je prostá věc: Církev je nebeská. Takovou je už nyní. To má být už nyní jejím charakterem, i když prakticky je ještě na zemi. Ale svým charakterem patří k nebi. Tam také bude, i když nyní přichází z nebe, od Boha, má Božský původ. Připravená jako nevěsta pro svého muže. Předloni v listopadu jsem se poprvé účastnil svatby své dcery. U své ženy jsem neviděl, jak se připravuje, ta byla ke mně přivedena a už byla připravena. Ale když moje dcera se v listopadu vdávala, v těch hodinách, než šla na úřad, se připravovala. Tyto hodiny jsem s ní prožil. Ještě nikdy nepotřebovala tolik času, aby se oblékla. A nikdy se tak dlouho nezabývala svými vlasy. Nešla kvůli tomu ke kadeřníkovi, ale přece chtěla být hezká. A my jsme tehdy měli v našem domě mladou sestru z Rumunska a ta jí nejméně dvě hodiny zkoušela účesy. Připravená pro svého muže. Nevím, jak si toho muži cení, já pro to nemám tak mnoho pochopení, ale pro ni to bylo důležité. Zde ta nevěsta se také připravila. Ta svatba v době Janova vidění byla už tisíc let předtím.

Někdy v manželství to je tak, (u mne to tak není, a jsem z toho také šťasten), že žena řekne: „No, na svatbu se ještě připravím. Ale v budoucnu, když budeme u snídaně a nebudu zrovna učesaná nebo ani ne úplně oblečená, to muž musí snášet. Teď už jsme svoji, a teď to mohu dělat tak, jak jsem to dělala vždycky.“ To musí každý manželský pár vědět, jak je to u nich. Ale tady je něco pěkného. Tisíc let

provdaná, a přesto připravená jako nevěsta pro svého muže. Církev bude stále ještě krásná pro Pána Ježíše. To je možná malý typ pro manželky.

My muži máme radost, když máme hezkou ženu. A ženy se také radují, když muž nepřijde k snídani zrovna tak úplně ospalý. Mám, žel, dva nevěřící syny. Ale teď o Vánocích byly děti doma. Jak se ráno objevily u stolu při snídani, tu už jen na první pohled bych dokázal rozlišit mezi mými věřícími a nevěřícími dětmi. Věřící děti přišly vždy naprosto spořádané, byly hotové, takže bylo pěkné se na ně podívat. A moje nevěřící děti přišly s rozčuchanými vlasy, myslím, že ještě nebyly v koupelně. Jim to bylo úplně jedno. Zde to nebylo jedno. Teď se odvrátíme od pozemských věcí.

Tato žena, tisíc let vdaná, je stále ještě jako nevěsta. Připravená jako nevěsta okrášlená muži svému. Tento výraz čteme také v 19. kapitole při svatbě. Na konci 7. verše: „*Přišla svatba Beránkova a manželka jeho připravila se.*“ Ona se připravila, a teď stále ještě to tak je. Po tisíci letech. A to by mělo mluvit k našim srdcím. Ale ona se ozdobila pro svého muže. Nikoli pro druhé muže.

A pak slyšel silný hlas z trůnu. To je něco zvláštního. Ten, kdo trochu zná Knihu Zjevení, bude vědět, že v první kapitole především mluví Pán Ježíš. Když Jan slyší hlas za sebou, a pak se obrátí, vidí Syna člověka. Když ve Zjevení čteme dále, od kapitoly 5 a dále, kdy začínají soudy nad zemí, pak mluví vždy andělé. Různí andělé mluví s Janem. Zde nikoli. Zde nemluví anděl. Vůbec není řečeno, kdo mluví. Je jen řečeno, že přišel hlas z trůnu. Ale v 5. verši je jasně řečeno, kdo mluví. Ten, který seděl na trůnu. Bůh mluví. A, milí, to je něco neobyčejného. Bůh mluví přímo. Ne Pán Ježíš, který samozřejmě je také Bůh, ale který

v Knize Zjevení je většinou viděn jako Syn člověka, ale zde mluví Bůh. To odpovídá věčnému stavu, který nyní začíná. Zde začíná věčný stav.

A charakteristikou věčného stavu je, že Bůh je všechno ve všem. Toto místo najdeme v 1. Korinským 15,28. Přečteme si ten verš: „*A když poddáno bude jemu všechno, tehdy i sám Syn poddá se tomu, kterýž jemu poddati má všechno, aby byl Bůh všechno ve všem.*“ – „*Když jemu poddáno bude všechno.*“ – Kdy přijde tato chvíle? Na začátku tisíciletého království? Když bude odsouzen Antikrist, když ta římská šelma bude zničena, když bude zničen Gog? Nikoli, pak ještě všechno nebude poddáno. Ještě jeden nepřítel je zde. Tím je smrt. Poslední nepřítel, který bude odstraněn – to nám říká také 1. Kor. 15 – je smrt. A kdy tato bude odstraněna? Otevřeme si Zjevení 20, 14. verš. „*Smrt pak a peklo uvrženi jsou do jezera ohnivého, a to jest smrt druhá.*“ Smrt bude uvržena do jezera ohnivého. To je konec tohoto posledního nepřítele. Smrt je zde viděna jako osoba. Ten, kdo má moc smrti, je přirozeně ďábel. Ale tento poslední nepřítel bude odstraněn teprve u velkého bílého trůnu.

To samozřejmě znamená zároveň vzkříšení všech mrtvých. A ti potom budou souzení. Tedy všechno bude Jemu poddáno na konci tisíciletého království. Vlastně na tom rozhraní mezi tisíciletým královstvím a věčností. Pak Mu bude vše poddáno a pak Pán Ježíš předá vládu. Pak už zde nebude nic, co by bylo proti Bohu. Každý odpor skončil. A pak už není zapotřebí žádné vlády Pána Ježíše jako zprostředkující vlády. A pak bude Bůh všechno ve všem. A o tom zde mluví Bůh. On už nepoužívá žádné anděly, ani už nemluví skrze Syna člověka. Mluví přímo, protože nyní

je všechno ve všem. To je velmi významné. Bůh mluví k lidem přímo. Co říká hlas z trůnu? „Aj, stánek Boží s lidmi.“ Máme zde v těchto dvou, třech verších mnoho výrazů, označujících Církev. Je „svaté město“, ona je „nevěsta, připravená pro svého muže“ a je „stánek Boží s lidmi“.

Nedávno jsem četl knihu od Christiana Briema, kde jsem našel myšlenku, která velmi učinila radost mému srdci. Ale k tomu si musíme přečíst ještě další větu. „*A bydliti bude s nimi a oni budou lid jeho.*“ A tu píše náš bratr jasnou a pro mne velmi překvapující myšlenku. Říká: Ve Starém zákoně ukazuje Bůh pomocí lidu Izraelského, že chce bydlet s lidmi. Neboť přebýval uprostřed tohoto lidu, uprostřed jen jednoho národa. Bůh nepřebýval uprostřed všech lidí. Bydlel uprostřed jednoho, vyvoleného národa.

Nebydlel ještě u Abrahama. Navštěvoval ho však. Ale ještě tam nebydlel. K tomu se muselo nejprve v předobrazu stát vykoupení, musel být zabit velikonoční beránek, lid musel být vykoupen z Egypta, musel být přiveden do pouště k Bohu, a tam Bůh bydlel uprostřed vykoupeného lidu v stánku úmluvy. A proto také zde čteme: „*Aj, stánek Boží s lidmi*“, protože Bůh chce připomenout tu chvíli, kdy poprvé bydlel mezi lidmi. Tam bydlel ve stánku úmluvy. Později v chrámu. Ale Bůh se vrací k počátku, k původu. A tehdy bydlel ve stánku. Tedy to bylo to, co Bůh v židovstvu zjevil. Chce bydlet uprostřed Svého lidu. Ale nebydlel tam přímo. Bydlel ve stánku a později v chrámu. A tento stánek a tento chrám, ačkoli On bydlel uprostřed lidu, znamenaly určitý odstup. Bůh trůnil nad truhlou smlouvy ve svatyni svatých. Tam nepřišel nikdy žádný

normální Izraelita, a dokonce ani do svatyně nepřišel normální Izraelita.

V Lukáši čteme, že v chrámě stáli venku. Zachariáš vešel dovnitř, ne do svatyně svatých, nýbrž do chrámu, zatím co lid stál venku. I když Bůh bydlel tehdy uprostřed Svého lidu, tu se to dělo přece ve stánku nebo v chrámu, v určitém odstupu. To je myšlenka ze Starého zákona. A nyní přejdeme k Novému zákonu. Tam je jiná myšlenka. My jsme příbytek Boží v Duchu. Jsme Boží dům, jsme vystavěni jako živé kameny. Bůh nebydlí v nějakém kamenném chrámu nebo ve stanu z látky, Bůh bydlí v chrámu, který je tvořen lidmi.

To je Jeho Církev. Tam Bůh bydlí. Tvoříme Jeho dům. Ve Starém zákoně Bůh přebýval v hmotném domě uprostřed lidu. V Novém zákoně dům už není materiální, tam už ani nejde o to, že Bůh bydlel uprostřed nějakého lidu, nýbrž že lidé tvoří Jeho příbytek. A nyní ve věčnosti se tyto dvě věci stýkají. Bůh bydlí s lidmi – to nejsme my – jsme stánek, jsme příbytek Boží s lidmi. A to je něco velkého. I Bůh opět bydlí s lidmi, ale ne v nějakém domě z kamene, nebo v nějakém stanu, nýbrž uprostřed Církve. A tak se tyto myšlenky spojují. Ještě jednou: nejsme oni lidé, ale příbytek Boží, který sestupuje z nebe.

A přebývati bude s nimi. Zde je opět napsáno „stanovat“. Tak jako u Pána Ježíše, kdy čteme, že přebýval mezi námi. Tak jako tam je napsáno správně „stanoval“, tak i zde. Je to stejně pro nás těžko pochopitelné, jak strávíme tu věčnost. Jako stánek Boží na nové zemi. Já jsem si myslel, že budeme v domě Otce. Kde tedy budeme? Nemohu na to dát konečnou odpověď. Zde na zemi můžeme být jen tady nebo tam. A také si nemyslím, že budeme moci být jako

Bůh, totiž že budeme moci být všudypřítomní. To je Boží vlastnost, že je všudypřítomný. Nemyslím, že by nám to bylo dáno, ani ve věčnosti ne. Ale přesto je to téměř nevysvětlitelné. Na jedné straně sestoupíme z nebe jako příbytek Boží s lidmi, a přesto jsem přesvědčen, že neopustíme dům Otce. Vysvětlit to ale neumím. Musíme čekat, jaká bude skutečnost.

Pak říká, že oni budou lid Jeho. Ostatně nebudou to Židé nebo Izraelité, nýbrž všichni lidé na této nové zemi, ať je to kdokoli. Písmo nám sotva dává nějakou informaci o tom. Pro mne jsou to ti znovuzrození lidé na staré zemi. Kam by jinak měli přijít? Myslím, že Bůh je nějakým způsobem přenese na tuto novou zemi. Ale tyto postupy nám nejsou popsány.

A Bůh s nimi bude, jsa Bůh jejich. Pozorujeme, že nebe a země už zde nejsou takové oddělené okruhy. Bůh bude bydlet s nimi, Bůh bude jejich Bůh, a pak nám je řečeno, co bude činit. A On setře všelikou slzu z očí jejich. Ale pak nám je řečeno, co tam nebude. Ale jsou to dvě různé věci. Není tam napsáno, že už tam nebude slza. Ta tam také nebude, o tom jsem přesvědčen, neboť tam už nebude žádná bolest, žádný zármutek, žádný křik, a pak tam nebudou také žádné slzy. Ale On neříká, že už tam nebude žádná slza. On říká, že setře každou slzu. A tato myšlenka mne velmi dojala.

Na nové zemi už nebudou prolévány žádné nové slzy. Tyto slzy byly prolévány dříve, předtím. Ty jsme prolévali zde – na této ubohé zemi. A ty slzy jakoby ještě tekou po tváři. Plakali jsme předtím, ale tvář je ještě vlhká od slz. A pak líčí, že Bůh to činí, jako to dělá matka, když dítě upadne a narazí si kolena a běží k mamince a pláče. Pak

maminka vezme dítě na klín, vezme si kapesník a dítěti setře slzy. To nezmírní bolest na koleni, ale zmírní to bolest v duši dítěte. A to bude dělat Bůh. Setře každou slzu. To znamená, že každou vzpomínku, kterou budou mít tito lidé na utrpení, On vezme z duše pryč. Už tu nebude žádná vzpomínka na nějaké utrpení. Těmito lidmi nejsme my. U nás se to stalo už tisíc let předtím. V Bibli to vůbec není napsáno, že Bůh to bude při nás činit. Ale jsem přesvědčen o tom, že Bůh setře také při nás každou vzpomínku na utrpení.

Někdy jsou v duši lidí hluboké jizvy. A někdy si člověk těchto jizev sotva vědom, když je to dávno. A on vůbec neví, že jeho reakce a chování v některých věcech je ovlivňováno těmi docela starými jizvami. Psychologové se také pokoušejí hledat. U nich člověk musí vyprávět všechno z minulosti. A oni se pak pokoušejí hledat kořeny, odkud toto chybné chování povstává, a pokoušejí se to léčit. Když to jsou věřící psychologové, dovedu si představit, že mohou mít i trvalé úspěchy, když se jim podaří, že nějaký člověk je konečně hotov odpustit.

Nechci odmítnout vše, co se tu děje, ale když to při nás činí Bůh, pak budeme naprosto uzdraveni ve své duši. Určitým způsobem to Bůh chce už nyní. Milí, my bychom měli každý den jakoby si nechávat uzdravovat duši od Pána. Neměli bychom pěstovat hořkost, která je v našem srdci vůči jiným lidem. Já právě musím být ve své zemi prostředníkem v jednom sporu mezi manželi. Žijí už každý zvlášť. Píší si dopisy. Když jsem jeden takový dopis přečetl, nemohl jsem celou noc spát. Kolik hořkosti se vylévá do toho dopisu. Od jednoho, stejně jako od druhého. A tu člověk stojí, a neví téměř, co by měl dělat. Bůh by nás chtěl

uzdravit už nyní. Ale dokonalé to bude, až budeme u Něho. Pak budou naše duše naprosto uzdraveny. A zde u těchto lidí také.

A smrti už nebude. Pozítří budete pochovávat bratra Jákla. Vždy na podzim jsem měl na konferenci v Pardubicích radost, když jsem ho viděl. A on mi také radostně přišel vstříc. Byl to muž, alespoň mně se tak zdálo, který měl radostnou mysl. Nyní to má mnohem lepší. Ale přece prožil první smrt. Ale pak už tady smrt nebude. Dokonce i v tisíciletém království ještě smrt bude, když dojde k otevřenému hříchu. Když někdo nezhřeší svévolně, pak bude velmi starý. Může se dokonce dožít tisíce let. Ale přece tu smrt bude. Potom už nebude smrt ani zármutek. To je to, co je možná ve vašich srdcích, když myslíte na bratra Jákla. Jsou také i jiné věci, které nám mohou působit zármutek. Ani ty druhé věci, jako kvílení a křik, už nebudou. A nyní přichází zcela krátké odůvodnění: „Neboť první věci pominuly.“ Potom celá tato část pominula. Víte, co mám na mysli? Od 1. Mojž. 1 až sem k tomuto bodu, celá historie na zemi, všechno skončilo. A pak přijde stav, který se už nikdy nebude měnit.

„A ten, který seděl na trůnu, řekl: „Aj nové činím všechno.“ U nás v Německu začala v listopadu nová vláda. Něco takového nemohou říci, totiž že vše udělají nové. To se nikdo neodváží říci. Ale oni říkají: „Teď budeme vše dělat lépe než ta minulá vláda.“ Vždy přicházejí s takovými sliby, že to udělají lépe. A co vidíme? Pořád to jde dolů, pořád dále, protože stále více se jde bez Boha. A bezradnosti národů bude stále přibývat. Paní Merklová říká: Odstraním nezaměstnanost. Druhého dne čteme v novinách: Daimler Chrysler bude propouštět 6 000 lidí. Tu je vidět, že vůbec

nic nevyřídí. Oni to nemohou změnit. A kdyby byli upřímní, pak by řekli: my to nemůžeme změnit. Ale roboti nás budou stále více nahrazovat. Ale Bůh říká: „*Já činím nové všechno.*“ A Jemu se to podaří. Vše, co je poznamenáno hříchem, skončí. Všechno bude nové. A stejně tak jako nevěsta po tisíci letech je ještě ozdobená, tak ani tento stav nikdy nezestárne. Pak velmi výslovně zdůrazňuje, že tato slova jsou věrná a pravá. A pak přichází ten mocný výrok Boží: „*Stalo se.*“

Tato věta nám připomíná slova Pána Ježíše na Golgotě: „*Dokonáno jest.*“ A tato slova spolu samozřejmě souvisejí. Neboť to, že Bůh bude moci jednou říci: „*Stalo se.*“ – v té chvíli, kdy všechno bude učiněno nové, pro to základem je Golgota. Základem toho je smrt Pána na Golgotě.

Pak nalézáme ještě to zvolání evangelia, že On dá žíznivému ze studnice vody života zdarma. Pak ještě máme popsán podíl vykoupených a podíl nevěřících, a tím jsme na konci Zjevení. Vlastně už ve verši 6: „*Stalo se.*“ „*Já jsem Alfa i Omega, počátek i konec.*“ Tu jsme vlastně na konci. Čas přestal a přichází věčně neproměnný stav.

A je tu ještě jednou výzva k nám lidem, aby nám bylo ukázáno, že tu jsou dvě cesty. Ale proč vlastně pokračuje Bible ještě 9. veršem, když vlastně už jsme byli na konci? Je to pohled zpět. Ve Zjevení tomu tak několikrát je. Bůh ve velkých rysech ukazuje celý vývoj, postup, abychom měli přehled. A když nám jej podal, pak řekne: Teď bych to chtěl ještě podrobněji ukázat. Tak je tomu často ve Zjevení, a tu musíme přesně číst, protože někdy je Zjevení časově posloupné, jedna věc za druhou, a my si myslíme, že to tak musí být stále, ale náhle je tu pohled zpět. A tak tomu je i zde.

Nyní je ta nevěsta blíže popsána. Předtím bylo jen krátce řečeno, že ona je jako pro svého muže ozdobená nevěsta, svaté město, nový Jeruzalém, ale popsáno to není, jen jmenováno. Ale nyní je zcela podrobně popsána. A nyní je trochu nápadné, že přichází jeden z těch sedmi andělů. Ted' už Bůh nemluví. Ted' opět mluví anděl. A to je pro mne také důkaz toho, že máme pohled zpět. Dokonce pohled, který jde o tisíc let zpět, neboť to město, které je zde nyní popsáno, bude v tomto charakteru jen v tisíciletém království. Kromě toho, že opět mluví anděl, bych chtěl opět podat jeden důkaz toho ve verši 24: „*A národové, kteříž by k spasení přišli, v světle jeho procházeti se budou, a králové zemští přenesou slávu a čest svou do něho.*“ Na nové zemi už nebudou národy, už jen lidé. Národy jsou následek zmatení jazyků a následek hříchu. A to už ve věčném stavu nebude. Tam bude vše nové. Tam už nebudou také národy. Ani izraelský národ ne. Ale to nám ukazuje, že město, které zde je popsáno, ponese tento charakter i v tisíciletém království. Proto jsem tyto verše ještě krátce přečetl.

A teď přijde něco, o čem jsem dnes mluvil s Milošem, a měl jsem dojem, že byl trochu překvapen. Mně se nedávno také tak dařilo. Bible nám říká, jak veliké je to město. To je napsáno od 15. verše dále. Má délku 12 000 stádií. A také šířku 12 000 stádií. A také výšku 12 000 stádií. Je to tedy krychle. Dnes samozřejmě takové město není. I když vezmeme v potaz New York a ten největší mrakodrap, několik stovek metrů vysoký, tu musíme vidět, že New York má mnohem větší průměr než několik stovek metrů. Na zemi není žádné město, které by mělo tak vysoké domy, jako má velký průměr. Je to tedy zvláštní město. Ale teď musíme také vědět, co je 12 000 stádií. Stádium je to řecká

míra a má asi 186 m. Teď bychom museli vzít kalkulačku a počítat: 12 000 x 186 metrů. Jen tak odhadem je to asi 2 200 kilometrů. Znáte takové město na zemi, které by bylo dlouhé a široké 2 200 kilometrů? Byl jsem ve velkých městech, byl jsem v Londýně. A tam se jede autem 2–3 hodiny přes město. Londýn může mít 60 km od jednoho konce k druhému. Ale co to je proti 2 200 km, i když tato čísla jsou symbolická. Ale jsou to ohromná čísla. A tu si můžeme představit, že když takové město sestupuje z nebe a má slávu Boží a má takovou velikost, že to už působí nějakým dojmem na této zemi, a později na nové zemi. Ale možná že nám to také ukazuje něco o množství těch, kteří byli vykoupeni. Myslím, že ve městě, které má rozměry 2 200 km (Německo má menší rozlohu, než je čtverec o straně 2 200 km – Německo je asi 1 000 km dlouhé – a toto město je dvakrát větší). Tam by se vešli všichni lidé na zemi, kteří nyní žijí. A to nám ukazuje, kolik vykoupených je ode dne letnic. Co to bude jednou, až všichni budou zpívat novou píseň. To bude sbor! Někteří z vás byli už v Dillenburgu na konferenci. A to je sbor. Člověk se raduje, když slyší takové množství zpívat nějakou píseň. Ale je to jen slabý zpěv proti tomu, co potom budeme slyšet v nebi, když se připojíme k nové písni.

Chtěl bych dát jeden tip. Proč popisuje Bůh nový Jeruzalém tak důkladně? Je to proto, že chce uspokojit naši zvědavost, abychom žasli? Nemyslím si, že by to byl ten nejhlubší důvod. Na závěr bych chtěl přečíst ještě jeden verš z proroka Ezechiele, ze 43. kapitoly. V celém tom oddílu je Ezechieli ukázán chrám v tisíciletém království. A to je určitá obdoba k tomu, co nám Bůh ukazuje v Novém Jeruzalémě. A zde čteme naprosto přesně, proč Ezechieli

byl ukázán tento chrám: „Ty, synu člověčí, oznam domu Izraelskému o tomto domu, a nechť se zahanbí pro nepravosti své, a ať změří všecko naskrze.“

To byl důvod, proč Ezechiel musel vylíčit příbuzným v Babylonii tento chrám. Ti to měli přesně vědět, a pak to porovnat se svým stavem a stydět se. A já jsem přesvědčen, milí, že kromě radosti, kterou máme z tohoto nového Jeruzaléma a ze slávy, kterou tam vidíme, sleduje Bůh také mravní hledisko. Máme to číst a to musíme teď udělat doma, a pak musíme o tom přemýšlet. A pak bychom to měli porovnat se stavem Církve zde na zemi. A pak se budeme muset stydět. A to se Bohu líbí. Neboť takovým způsobem On chce vidět Svoji Církev: svatou a bez poskvrny. A už nyní bychom měli něco z toho představovat. Proto je nám dán tento dokonalý obraz, abychom k němu směřovali a abychom z toho už nyní na zemi více ukazovali.

